

Genadeloze horloge

Ik ben in een trein die stopt niet, verloren.
Ik zie een wit landschap door het raam van de wagon.
De wereld verandert.
En ik? Ik ben hier, statisch

De wind suist mijn naam, als een geheim...
Ik kan niet herinneren hoeveel tijd voorbij is gegaan.
Uren, maanden, misschien mijn hele leven.

Het geroezemoes van de passagiers is niet meer hoorbaar.
De nacht is dichtbij, mijn ogen worden zwaarder.
Ik hoop dat ik morgen weer het licht kan zien.

Regen, het is het eerste geluid.
Maar alles is droog.
Een paranoia die zich nogmaals voordoet.

Ik kijk naar de grond van de wagon vol van vergeten tickets.
Verschillende verhalen, maar de mijne is
een enkele reisticket.
De passagiers komen binnen en gaan uit,
als schaduwen van hetzelfde lichaam.

Hier op deze bank waar ik blijf zitten,
de tijd,
de angst,
de honger bestaan niet.
Het is als een gepauzeerd horloge.

Het geluid van voetstappen komt dichterbij mijn geheugen.
Misschien is het het einde van mijn reis
of alleen maar het begin.
Ik kan niet meer dan wachten,
wachten op wat nog niet komt.